

De Eichmann-memoires van W. Sassen

10 december 1960 **Gesprek met Sassen Sr. over de totstandkoming van Life-publicaties**
(B.D. corresp. Neerlandia-Pers)

5 MAASTRICHT. Tijdens een ontmoeting met W. Sassen sr., vader van W. Sassen, de
schrijver van de Eichmann-memoires, heeft deze ons mededelingen verstrekt over de
globale feitelijke gang van zaken bij de totstandkoming van de Life-publicaties. Deze
mededelingen wijken in belangrijke punten - aldus vestigde de heer Sassen zelf de
10 aandacht erop - af van al hetgeen in diverse bladen is verteld en dat soms kant noch
wal raakt. Uit hem recent door zijn zoon over deze affaire, waarvan hijzelf ook
slechts uit de dagbladen moest kennis nemen, gedane mededelingen, is de volgende loop
van zaken te schetsen:

Volgens insiders in Duitsland zullen er ophefmakende vervolg-affaires uit voortkomen

15 Een paar jaar voor de arrestatie van Eichmann drong zich onder een schuilnaam iemand
in de Vlaamse kolonie van de Argentijnse hoofdstad van wie na enige tijd Wim Sassen,
door loslippigheid van de man zelf, ervoer, dat dit Eichmann was. Op dat moment
leefde mevrouw Eichmann met haar kinderen alléén en in niet florissante
20 omstandigheden in de buurt van Buenos Aires. Sassen werd op een gegeven ogenblik
benaderd met de vraag of hij niet behulpzaam wilde zijn in het schrijven van
artikelen, welke mevrouw Eichmann aan de pers wilde aanbieden en zulks op gegevens
van haar man. Sassen beweert op dat moment niet de minste gedachte gehad te hebben,
aan wat Eichmann zou te publiceren hebben, waarop de wereldpers nog gebrand zou
25 kunnen zijn. Er werd overeengekomen, dat Eichmann zijn herinneringen te boek zou
stellen. Het werd op de duur zo, dat op periodieke tijden Eichmann bij Sassen kwam en
uren achtereen monologen op de band zette. Daarnaast schreef hijzelf een groot aantal
foliovellen vol. Alles bleef het eigendom van Eichmann of van diens echtgenote.

30 Na de arrestatie van Eichmann zonden allerlei werelddag- en nieuwsbladen speciale
verslaggevers naar Argentinië om het geval-Eichmann te onderzoeken. Life kreeg kennis
van het bestaan van de gesproken en gedeeltelijk geschreven memoires van Eichmann en
heeft die voor een flinke som gelds van mevrouw Eichmann gekocht, echter lang niet de
beweerde fantastische som. Volgens haar mededeling zou het op ongeveer 15.000 dollars
35 neerkomen. Life kon met de dikwijls verwarde dictaten van Eichmann niet veel beginnen
en wendde zich tot Sassen, die medewerker van Life in Argentinië was, om daaruit een
aantal publicaties te maken. Sassen heeft dit gedaan. Het resultaat: journalistiek
"vertaalde" eigen mededelingen van Eichmann, waarvan Sassen zegt, dat ze nauwkeurig
de mededelingen en bedoelingen van Eichmann weergeven. Sassen heeft hiervoor van Life
40 een honorarium gekregen, waaromtrent echter de in de pers genoemde cijfers een
overdreven voorstelling van zaken geven.

COMPROMITTERENDE ZAKEN

De memoires van Eichmann, zoals door Life gepubliceerd, zijn op geen stukken na
45 uitgeput. Naar beweerd wordt, bevatten ze allerlei mededelingen, die voor talloze
personen, onder hen personaliteiten in hoge politieke en andere functies in diverse
landen, keer compromitterend zouden zijn.
Deze betreffen niet alleen voormalige nazi's in Duitsland maar ook personen in de
voormalige bezette gebieden, Engeland en Amerika.
50 Het is aan te nemen, dat Eichmann, die in Israëlische gevangenschap opnieuw begonnen
is met al zijn wetenschappen op te schrijven, diezelfde mededelingen nu ook aan de
Israëlische politie-organen heeft meegedeeld. Onder de betrokken kringen in de wereld
bestaat daarover grote ongerustheid en men vreest, dat uit het proces-Eichmann nog
tal van sensationele vervolg-affaires kunnen voortkomen.
55 In Argentinië blijken zoals ik gelezen heb door de politie speciale
beschermingsmaatregelen rond de personen van mevrouw Eichmann en kinderen en van
Sassen te zijn getroffen, omdat men vreest ofwel voor nieuwe ontvoeringspogingen van
de zijde van Israëlis, dan wel acties van de zijde van hen, voor wie mevrouw Eichmann
en Sassen teveel weten.
60 Tot zover deze mededelingen.

DE ROL VAN MR. SERVATIUS

Een merkwaardige rol in deze speelt de advocaat mr. Servatius te Keulen,
Hohenzollernring 14. Deze is niet door de Duitse regering, noch door enige andere
65 officiële instantie, vereniging of stichting als verdediger van Eichmann aangezocht,
maar noemt zich de advocaat van mevrouw Eichmann.
Zijn verklaringen inzake de publicaties in Life en zijn verontwaardiging over de arme
mevrouw Eichman aan wie de door Sassen ontvangen gelden zouden toekomen, moeten met
een grote korrel zout genomen, worden, daar het met aan zekerheid grenzende

70 waarschijnlijkheid is aan te nemen, dat hij volledig van de gang van zaken op de hoogte is.

Eichmann heeft nl. over de door hem gedicteerde memoires na zijn arrestatie uitvoerige verklaringen afgelegd. De Israëliische ontvoerders waren voordurend naar deze memoires op zoek.

75

PERSONALIA SASSEN

Willem Sassen jr. is geboren in Geertruidenberg, bezocht het Canisiuscollege in Nijmegen en daarna het O.-L.-Vrouwelyceum in Breda waar hij gymasiaal examen deed. Studeerde politieke en sociale wetenschappen in Leuven. Hij ging eind 1940 in de

80 journalistiek en kwam met enkele Leuvense medestudenten als reporter voor diverse bladen aan verschillende fronten. Trad enige tijd later toe tot het vaste korps van Kriegsberichter in Berlijn en werd o.a. ingezet bij een S.S.-divisie in Noordwest-Frankrijk in de strijd tijdens de invasie.

85 Sassen ontkent lid van de S.S. te zijn geweest. Hij ontkent in België te zijn vervolgd of ter dood veroordeeld te zijn.

Hij ontsnapte uit het fort [Blauwkapel](#) op Kerstmiddag 1946 toen hij Shakespeare voordroeg en op zo suggestieve wijze in klassieke termen voordroeg hoe een vlucht in elkaar gestoken kon worden, dat zijn hoorders, bewakers inclusief, volkomen in zijn ban waren. Dat was in het eerste bedrijf. Het tweede vond niet meer plaats, want Sassen bleek niet alleen achter de coulissen, maar ook uit het fort verdwenen te zijn. Hij week uit naar België, werd als ongewenst vreemdeling naar Nederland uitgewezen en wist aan de bewaking dier Marechaussee te Roosendaal te ontsnappen. Na omzwervingen dook hij enige tijd onder bij de Amsterdamse journalist mr. A. M. [=Anthony Mertens, een neef van mijn vader. Hij was de auteur van het boek 'Sterke verhalen' uit 1961]

95 bij wie hij appelleerde aan diens dankbaarheid wijl hij met inzet van zijn leven, voor diens ter dood veroordeelde zwager was opgekomen. Mr. M. had hem eerst bewogen zichzelf aan te geven, omdat verder voortvluchtig zijn hopeloos was. Sassen deed dit, sprak op huilerige toon een politie-agent aan en zei dat hij de voortvluchtige Sassen was. De politieagent klopte hem op de schouder en zei, dat hij maar lekker naar bed moest gaan en zijn roes moest gaan uitslapen. Met behulp van een door hem ontvreemde pas week hij als Jansen uit naar Ierland en vandaar naar Argentinië.

100 In Argentinië was en is hij nog steeds actief in de wereld van de journalistiek en het toneel. Hij is zeer begaafd, staat bekend als iemand, die het geld vlot laat rollen, niet alleen tot zijn eigen plezier.

105

Verklaring van mr. Servatius

Met het bovenstaande is, daarvan zijn we wel overtuigd, het geval nog niet uit de doeken gedaan. Maar met het loskomen van tal van bijzonderheden kan men zich toch al wel langzamerhand een beeld vormen van de gang van zaken rond deze memoires. Daartoe dragen ook bij mededelingen, welke de verdediger van Eichmann, de Keulse advocaat mr. Servatius, in een gesprek met Duitse en buitenlandse journalisten heeft gedaan en waaromtrent een berichtgever uit Duitsland het volgende mededeelt:

110 Mr. Servatius begon met een herhaling van zijn verklaring, dat hij de verdediging van zijn cliënt zal neerleggen, indien mocht blijken dat de memoires van de vroegere SS-Obersturmbannführer echt zijn. "Mij stonden de haren ten berge", zo zei Servatius, "toen ik de herinneringen van Eichmann in Life las". Weliswaar heeft Servatius nog een klein vleugje hoop dat Sassen de memoires van Eichmann vervalst of ten minste aangedikt heeft, maar deze hoop wordt immers met elke dag geringer. "Indien de memoires echter werkelijk waar zijn, dan ben ik te goed voor de verdediging van

120 Eichmann", aldus dr. Servatius.

WIE HEBBEN ER BELANG BIJ

Hoe Servatius "überhaupt" tot verdediger van Eichmann kon promoveren en reeds gelegenheid had met Eichmann te praten is zelfs voor uiterst goed geïnformeerde

125 bladen in de Westduitse Bondsrepubliek een raadsel. Voordien had Servatius zich vrijwel uitsluitend beziggehouden met onbelangrijke rechtzaken. Het meestal goed ingelichte weekblad "Der Spiegel" vertelde dat er wellicht drie groepen van personen belang bij zouden kunnen hebben dat Servatius de verdediging van Eichmann zou overnemen: ambtenaren, die reeds tijdens het Hitlerregiem in een of ander ministerie

130 werkzaam waren, industriëlen, die met de S.S. zeer nauw samenwerkten en het joodse vermogen overnamen; politici, die tijdens de oorlog met de nationaalsocialisten collaboreerden en thans weer een functie in de verschillende Europese staten hebben, die opnieuw door het NAVO-pact met Duitsland verbonden zijn.

135 Servatius zelf liet over al deze en talrijke andere beweringen echter niets los. Hij vloog in de nacht van 3 tot 4 oktober 1960 naar Israël, waar hij onmiddellijk door ambtenaren van de Israëliische geheime dienst in ontvangst werd genomen. Hij had gelegenheid in het bijzijn van twee ambtenaren met Eichmann te spreken. Servatius vroeg aan Eichmann of hij iets wist van zogenaamde memoires, die aan het weekblad

140 Life waren aangeboden? Eichmann bevestigde toen dat er memoires bestaan. Om te verhin-
 deren dat de Israëlische geheime dienst onmiddellijk zou trachten deze memoires te
 achterhalen, ging Servatius in het belang van zijn cliënt niet verder op deze kwestie
 in. De vraag is of Servatius toen al wist dat Life reeds op 5 juni 1960 een contract
 met mevrouw Vera Eichmann, geboren Liebl had gemaakt, waarin werd overeengekomen dat
 145 Life eigenaar zou worden van "ongeveer 150 handgeschreven bladzijden en verder 600
 met de machine geschreven bladzijden met handgeschreven correcties en toevoegingen,
 die in het geheel zijn (Eichmanns) herinneringen weergeven". Voor Life werd het
 verdrag door senior-editor Ralph Graves ondertekend. Mevrouw Eichmann zou hiervoor
 drie bedragen van 5000 dollar ontvangen, de laatste 5000 dollar op het ogenblik dat
 150 het eerste verhaal verschijnt. Met recht kon dan ook Life er op wijzen dat mevrouw
 Eichmann inmiddels het geld in klinkende munt in ontvangst had genomen.
 Desondanks blijkt thans dat dr. Servatius toch wel zeer goed geïnformeerd is over de
 achtergrond van deze hele manipulaties. In een gesprek met een vertegenwoordiger van
 het Franse kijkblad Paris Match die hem in zijn kantoor aan de chique
 Hohenzöllernring 14, 2e etage links, opzocht, verklaarde de joviale, vriendelijk
 155 grinnikkende verdediger dat hij volkomen op de hoogte is van de transacties tussen
 Life en mevrouw Eichmann. Toen hem het laatste nummer van de Haagse Post getoond
 werd, waarin te lezen stond dat Sassen daarvoor 50.000 dollar had ontvangen, lachte
 hij hardop. "Sassen is binnen", zo Servatius. "De som, die hij ontvangen heeft, moet
 minstens zes getallen hebben. U hoeft alleen maar te bedenken dat de Duitse
 160 illustratie de memoires kon kopen van Life voor 100.000 Mark. In Londen worden op het
 ogenblik alleen al drie verschillende brokken uit de "herinneringen van Eichmann"
 aangeboden".

CONTRA SASSEN

165 Dr. Servatius insinueert de mogelijkheid dat Sassen Eichmann in de handen van de
 Israëlis gespeeld zou kunnen hebben. "Sassens optekeningen zijn alleen maar geld
 waard als Eichmann in handen van zijn slachtoffers komt", aldus Servatius "en te
 denken geeft in elk geval het feit, dat Sassen reeds weinige dagen na de bekendmaking
 dat Eichmann in Jerusalem was, de memoires aan Life voor een fantastisch bedrag te
 170 koop aanbood. "Enfin", zo Servatius, "ik zal volgende week naar Israël terugvliegen
 en dan Eichmann op de man af vragen wat er klopt en wat niet. Daarna zal dan voor mij
 vaststaan of ik Eichmann verdedig of niet".
 "Met Frau Eichmann sta ik in briefwisseling. Ik heb haar gevraagd wat er waar is van
 de memoires. Ik kreeg een telegram van Sassen terug, dat meer dan dubbelzinnig is:
 175 "Wanneer vervalsingen DAN AANKLACHT/STOP/SASSEN!" (Wenn Fälschungen, dann Klage!) Uit
 dit telegram kun je van alles maken".

[De nieuwe Limburger » 10 dec 1960 - Art. 27 | Delpher](#)

The Eichmann memoirs by W. Sassen

180 December 10, 1960 **Conversation with Sassen Sr. about the creation of Life
 publications**
 (B.D. corresp. Neerlandia-Pers)
 MAASTRICHT. During a meeting with W. Sassen Sr., father of W. Sassen, the writer of
 the Eichmann memoirs, he provided us with information about the overall actual course
 185 of events in the creation of the Life publications. These announcements deviate in
 important points - as Mr Sassen himself drew attention to them - from everything that
 has been reported in various magazines and which sometimes goes nowhere. From
 statements recently made to him by his son about this affair, which he himself only
 had to learn from the newspapers, the following course of events can be sketched:
 190 According to insiders in Germany, sensational follow-up affairs will result

 A few years before Eichmann's arrest, someone entered the Flemish colony of the
 Argentine capital under an pseudonym and, after some time, Wim Sassen, through the
 195 man's own indiscretion, discovered that this was Eichmann. At that time, Mrs.
 Eichmann lived alone with her children and in less than favorable circumstances near
 Buenos Aires. At one point Sassen was approached with the question whether he would
 be willing to help write articles that Mrs. Eichmann wanted to offer to the press,
 based on information from her husband. Sassen claims that at that moment he had not
 200 had the slightest thought about what Eichmann might have to publish, which the world
 press might still be keen on. It was agreed that Eichmann would publish his memories.
 It eventually became the case that Eichmann periodically came to Sassen and recorded
 monologues for hours at a time. He also wrote a large number of folio sheets himself.
 Everything remained the property of Eichmann or his wife.
 205 After Eichmann's arrest, several world newspapers and newspapers sent special
 reporters to Argentina to investigate the Eichmann case. Life became aware of the

210 existence of Eichmann's spoken and partially written memoirs and purchased them from
Mrs. Eichmann for a considerable sum of money, although not nearly the fantastic sum
claimed. According to her statement, it would amount to approximately \$15,000. Life
could not do much with Eichmann's often confused dictations and turned to Sassen, who
was an employee of Life in Argentina, to make a number of publications from them.
Sassen did this. The result: journalistically "translated" Eichmann's own
215 communications, which Sassen says accurately reflect Eichmann's communications and
intentions. Sassen received an honorarium for this from Life, but the figures quoted
in the press give an exaggerated representation of the facts.

COMPROMISED MATTERS

220 Eichmann's memoirs, as published by Life, are by no means exhausted. Allegedly, they
contain all kinds of communications that would be compromising for countless people,
including personalities in high political and other positions in various countries.
These not only concern former Nazis in Germany but also people in the former occupied
territories, England and America.

225 It is likely that Eichmann, who started writing down all his science again in Israeli
captivity, has now also communicated the same communications to the Israeli police
authorities. There is great concern about this among relevant circles in the world
and it is feared that many sensational follow-up affairs may arise from the Eichmann
trial.

230 In Argentina, as I have read, the police appear to have taken special protection
measures for the persons of Mrs. Eichmann and children and of Sassen, because there
are fears either of new kidnapping attempts on the part of whom Mrs Eichmann and
Sassen know too much.

That's it for these announcements.

235 THE ROLE OF MR. SERVATIUS

A remarkable role in this is played by the lawyer Mr. Servatius in Cologne,
Hohenzollernring 14. He has not been appointed as Eichmann's defender by the German
government, nor by any other official body, association or foundation, but calls
himself Mrs. Eichmann's lawyer.

240 His statements regarding the publications in Life and his indignation about poor Mrs.
is aware of the state of affairs.

After his arrest, Eichmann made extensive statements about the memoirs he dictated.
The Israeli captors were constantly looking for these memoirs.

245 PERSONALIUUM SASSEN

Willem Sassen Jr. was born in Geertruidenberg, attended the Canisius College in
Nijmegen and then the O.-L.-Vrouwelyceum in Breda where he took his grammar school
exams. Studied political and social sciences in Leuven. He started journalism at the
250 end of 1940 and, together with some fellow students from Leuven, worked as a reporter
for various magazines on different fronts. Some time later he joined the permanent
corps of Kriegsberichter in Berlin and was deployed, among other things, with an S.S.
division in northwest France in the battle during the invasion.

Sassen denies being a member of the S.S. to have been. He denies having been
prosecuted or sentenced to death in Belgium.

255 He escaped from the Blauwkapel fort on Christmas afternoon 1946 when he recited
Shakespeare and so evocatively explained in classical terms how an escape could be
constructed that his listeners, including guards, were completely captivated. That
was in the first act. The second no longer took place, because Sassen appeared to
have not only disappeared behind the scenes, but also from the fort. He fled to
260 Belgium, was deported to the Netherlands as an unwanted alien and managed to escape
the military police in Roosendaal. After wandering, he went into hiding for a while
with the Amsterdam journalist Mr. A. M. [=Anthony Mertens, cousin of Jerome Theelen,
father of the writer of this article], to whom he appealed to his gratitude because
he had committed his life to standing up for his brother-in-law who was sentenced to
265 death. Mr. M. had first persuaded him to turn himself in, because further fugitives
were hopeless. Sassen did this, spoke to a police officer in a tearful tone and said
that he was the fugitive Sassen. The police officer patted him on the shoulder and
told him to go to bed and sleep off his drunkenness. With the help of a pass he
stole, he fled as Jansen to Ireland and from there to Argentina.

270 In Argentina he was and still is active in the world of journalism and theater. He is
very gifted and is known as someone who makes money flow smoothly, not just for his
own pleasure.

Statement from Mr. Servatius

275 We are convinced that the above does not yet clarify the case. But as many details
emerge, one can gradually form a picture of the events surrounding these memoirs.

This is also contributed to by statements made by Eichmann's defender, the Cologne lawyer Mr. Servatius, in a conversation with German and foreign journalists and about which a reporter from Germany stated the following:

280 Mr. Servatius began by repeating his statement that he will abandon his client's defense if it turns out that the memoirs of the former SS-Obersturmbannführer are genuine. "My hair stood on end," said Servatius, "when I read Eichmann's memories in Life." It is true that Servatius still has a small glimmer of hope that Sassen has falsified or at least embellished Eichmann's memoirs, but this hope is diminishing
 285 every day. "However, if the memoirs are really true, then I am too good for Eichmann's defense," said Dr. Servatius.

WHO HAS AN INTEREST IN IT

290 How Servatius could "even" be promoted to defender of Eichmann and already had the opportunity to talk to Eichmann is a mystery even to extremely well-informed magazines in the West German Federal Republic. Previously, Servatius had dealt almost exclusively with unimportant legal cases. The usually well-informed weekly magazine "Der Spiegel" reported that three groups of people might have an interest in
 295 Servatius taking over Eichmann's defense: civil servants who were already working in one ministry or another during the Hitler regime, industrialists who worked with the S.S. worked very closely together and took over the Jewish assets; politicians who collaborated with the National Socialists during the war and now have a position again in the various European states, which are again linked to Germany by the NATO pact.

300 However, Servatius himself did not comment on all these and numerous other claims. He flew to Israel on the night of October 3 to 4, 1960, where he was immediately received by officials of the Israeli secret service. He had the opportunity to speak with Eichmann in the presence of two officials. Servatius asked Eichmann if he knew anything about so-called memoirs that had been submitted to the weekly magazine Life?
 305 Eichmann then confirmed that memoirs exist. To prevent the Israeli secret service from immediately attempting to retrieve these memoirs, Servatius did not elaborate on this matter in the interest of his client. The question is whether Servatius already knew that Life had already made a contract with Mrs. Vera Eichmann, born Liebl, on June 5, 1960, in which it was agreed that Life would become the owner of
 310 "approximately 150 handwritten pages and a further 600 with machine-written pages with handwritten corrections and additions, which in their entirety represent his (Eichmann's) memories." For Life, the treaty was signed by senior editor Ralph Graves. Mrs. Eichmann would receive three amounts of \$5,000 for this, the last \$5,000 at the time the first story appeared. Life could rightly point out that Mrs. Eichmann
 315 had now received the money in hard coin.

Nevertheless, it now appears that Dr. Servatius is very well informed about the background of these entire manipulations. In a conversation with a representative of the French magazine Paris Match who visited him in his office at the chic
 320 Hohenzöllernring 14, 2nd floor left, the jovial, friendly grinning defender stated that he is fully aware of the transactions between Life and Mrs. Eichmann. When he was shown the latest issue of the Hague Post, which stated that Sassen had received 50,000 dollars for it, he laughed out loud. "Sassen is in," said Servatius. "The sum he received must have at least six numbers. You have only to remember that the German illustration could buy the memoirs of Life for 100,000 Marks. In London alone at the
 325 moment three different chunks of the "reminiscences of Eichmann" are being recovered.

CONTRA SASSEN

330 Dr. Servatius insinuates the possibility that Sassen could have played Eichmann into the hands of the Israeli. "Sassen's notes are only worth money if Eichmann ends up in the hands of his victims," says Servatius, "and in any case the fact that Sassen published the memoirs to Life for a few days after the announcement that Eichmann was in Jerusalem makes one think. offered a fantastic amount for sale. "Anyway," said Servatius, "I will fly back to Israel next week and then ask Eichmann point-blank what is right and what is not. Then it will be clear to me whether I defend Eichmann
 335 or not."

"I am in correspondence with Frau Eichmann. I asked her what is true about the memoirs. I received a telegram back from Sassen, which is more than ambiguous: "When falsifications THEN ACCUSE/STOP/SASSEN!" (Wenn Fälschungen, dann Klage!) You can make anything from this telegram."

340 6 december 2019 **De ontsnapping van Kriegsberichter Wim Sassen uit Fort Blauwkapel (1945)**

345 Op 5 juni 1945, een maand na de bevrijding, werd SS-journalist en radiopropagandist Wim Sassen door het team van de Binnenlandse Strijdkrachten en de geallieerde opsporingsdiensten in Alkmaar gearresteerd en overgedragen aan de Canadese Field

Security (CFS). Vijf dagen later werd hij voor het eerst in Fort Blauwkapel bij Utrecht verhoord over zijn propaganda-activiteiten voor nazi's en zijn rol binnen de nazi-ondergrondse in Nederland.

350 Uit het verhoor bleek dat SS Kriegsberichter (oorlogscorrespondent) Wim Sassen eind 1944, na Dolle Dinsdag, zijn diensten aan het Noord Hollands verzet had aangeboden. In het bijzonder aan de groep rondom Fritz Conijn, van de Alkmaarse Knokploeg. Fritz zelf was er destijds niet meer bij: hij was namelijk in de zomer van 1944, tijdens een transactie om de gevangengenomen illegaal Henri Scharrer los te kopen, opgepakt en rond Dolle Dinsdag geëxecuteerd. Wim Sassen zou zijn hulp hebben aangeboden in het
355 loskopen van Fritz Conijn. Wim Sassen was echter te laat.

Een deal

360 Niettemin bleef het samenwerkingsverband tussen Alkmaar en Wim Sassen bestaan. In ruil voor bewezen diensten aan het verzet werd een deal gemaakt. Leden van KP Alkmaar zouden hem na de bevrijding een schuilplaats bieden totdat hij over de grens geloodst kon worden en hij zelf zijn weg zou vervolgen naar het Spanje van Franco. Een maand lang verkeerde hij in veiligheid totdat de opsporingsinstanties zijn vriendin Miep van der Voort hadden gevonden. Tijdens het verhoor gaf ze zijn schuiladres prijs. Wim werd daarop gearresteerd.

365 Na zijn arrestatie bood Wim Sassen zijn volledige medewerking. Hij hielp mee met het oprollen van ondergrondse 'weerwolf'-organisaties in Nederland en daarbuiten. Hij kende het netwerk goed. Tegen het einde van de oorlog was Wim Sassen chef van een weerwolfcel die zijn operatiebasis had in en rondom Utrecht. Zijn broertje Alfons Sassen was inmiddels in dienst getreden bij Wim Sanders, bij de Dienst Politieke
370 Misdrijven als agent 210. Ook hij was betrokken bij het opsporen van nazikopstukken en ook het penetreren van communistische organisaties tot eind 1947.

De samenwerking was zo voortvarend dat Wim Sassen enorme privileges kreeg. Hij mocht vrij rond lopen en werd zelfs gebruikt als "investigator". Hij kreeg een geallieerd uniform van de MP.

375 'De Field Security heeft Sassen daarna overgenomen en opgeborgen in een van haar villas op de Maliebaan in Utrecht, en daar hem vorstelijk behandeld. Hij fungeerde zelfs als best man bij een bruiloft van een van de FS mannen, hierbij was ook Miep van der Voort (Wim Sassen's vriendin) aanwezig...'

380 Deze luxepositie werd bevestigd door de tolk voor de Field Security Otto Akkermans: 'Wim wordt door het Bureau Nationale Veiligheid ook na het vertrek van de Canadezen (juli 1945) als verhoorder van Duitse gevangenen gebruikt.'

385 Wim had geen moeite om zijn SS-kameraden te verraden. Hij werd ingezet als celspion om verklaringen los te peuten. Onder toezicht van het BNV beschikte Wim zelfs over een kantoor. Hier kreeg hij alle gelegenheid om te werken aan zijn project: Wim wilde SS'ers (Oostfronters, geharde anticommunisten) inzetten bij de bevrijding van Nederlands-Indië. In ruil voor hun diensten zouden ze gerehabiliteerd worden.

Ontsnapping

390 Wim's geluk verdampde toen bij toeval ontdekt werd dat hij zich bezighield met het maken van een schema van de dagindeling van diverse procureurs-fiscaal die het waagden doodstraffen te eisen tegen zijn idealistische SS-collega's. Doel van dit schema was om deze procureurs-fiscaal te liquideren. Hij werd direct gearresteerd en in een cel gestopt. Tot dusver was Wims medewerking voornamelijk gebaseerd op de
395 verwerving van persoonlijke gunsten en vrijheden ten koste van enkele oude kameraden. Maar nu kwam hij zelf in gevaar. Wim nam direct maatregelen. Hij startte de voorbereiding op zijn ontsnapping.

400 Over deze ontsnapping wordt steevast de volgende mythe in stand gehouden. Namelijk dat Sassen op kerstavond 1945 tijdens een toneelstuk was ontsnapt. Dat was echter niet zo. Het was een week eerder, op 15 december 1945.

Die dag ontsnapten namelijk drie gedetineerden uit het "streng" bewaakte Fort Blauwkapel. De naoorlogse media (1952) maakten echter melding van één ontsnapping, namelijk die van de bekende Kriegsberichter Willem Sassen.

405 Zelfs in een documentaire van Netwerk (2005) over Willem Sassen werd vastgehouden aan de mythe van de magische ontsnapping tijdens een door hem opgevoerd toneelstuk op kerstavond 1945. Hij zou een speciale voorstelling geven van Cyrano de Bergerac, voorafgegaan door zijn geschreven eenakter 'De Ontsnapping'. Op de eerste rij zou de Canadese generaal Charles Foulkes hebben gezeten. De generaal die op 1 mei 1945 te Wageningen de voorwaarden voor de Duitse overgave besprak. Naast hem zou zijn vader
410 Jan Sassen, de NSB-burgemeester van Veghel, hebben gezeten. Volgens de media zou hij gekleed in een Canadees legerjas over zijn boevenpak op het podium hebben gezegd: 'Ik ga naar Londen, vader! De radio roept mij! Hier kan ik niet langer blijven!'

Hierna zou hij de bühne verlaten hebben om zich vervolgens, terwijl het publiek

415 geduldig op de volgende scene wachtte, door een geprepareerd tralievenster te wurmen. Dit huzarenstukje moet behoren tot de naoorlogse propaganda. Bovendien werd het nieuws van zijn ontsnapping pas zeven jaar na de gebeurtenissen gepubliceerd. Bij verificatie bleek Generaal Foulkes toen al lang en breed in Canada te zitten. Vader Jan Sassen was gedetineerd in kamp Vught. Bovendien ontsnapte Wim Sassen niet alleen.
 420 Hij wist met twee andere gedetineerden, Jan Lowey Ball en Andor Kaszo, uit te breken. Ball en Kaszo maakten in de oorlog deel uit van een escape line die via Frankrijk naar Spanje en uiteindelijk Portugal liep. Jan behoorde tot het netwerk van de in augustus 1944 gearresteerde Henri Scharrer die Fritz Conijn probeerde los te kopen. Kaszo was een pseudo-illegaal die Wim Sanders van de Centrale Inlichtingendienst uit
 425 Den Haag kende. Sanders kende zowel alle leden van de KP Alkmaar als de "ontsnapte" gevangenen. Ze maakten deel uit van de escapeline van neergeschoten geallieerde piloten die via de Engelandroute via Frankrijk, Spanje en Portugal in veiligheid werden gebracht. Ball bleek in de oorlog diensten voor de SD verricht te hebben en Kaszo was een oplichter. Sanders had wel meer collaborateurs laten gaan. Hij was ook
 430 verantwoordelijk voor de vlucht van de notoire jodenjager Andries Riphagen naar Spanje.

De ontsnapping was een inside job. Zonder hulp van binnenuit konden de drie namelijk nooit het fort hebben verlaten. Volgens sommige bronnen zouden ze de grachten zijn overgezwommen. Bedenk wel: er was bewaking, het was winter en hun ontsnapping vond
 435 plaats na een periode van vorst. Niet alleen ijs, of ijskoud water zou een barrière vormen, maar ook de door de geallieerden in de grachten gedumpte Duitse munitievoorraden.

Latere leven

440 Bij zijn ontsnapping werd Wim opnieuw opgevangen door het netwerk van de Alkmaarse KP en De Linie redacteur Anthony Mertens. De Linie was een jezuïetenbolwerk dat mild veroordeelde Zwart Fronters (Arnold Meijer) en propaganda-collaborateurs in Amsterdam en Antwerpen huisvestte. Mertens behoorde tot de categorie van bekeerde Zwart
 445 Fronters die katholieke SS'ers barmhartigheid toonde en hen via de naoorlogse nazi-vluchtroutes (ratlines) onderdak verschafte. In 1947 wist Sassen via dit netwerk met een KLM toestel uit te wijken naar Ierland. Het jaar erop voer hij op een kustvaarder naar Argentinië. Daar hervatte Wim Sassen zijn journalistieke carrière. Als interviewster van Adolf Eichmann werd hij opnieuw een bekende journalist. Na de veroordeling van Eichmann zette hij een punt achter zijn journalistieke carrière.
 450 In dienst van internationale inlichtingendiensten joeg hij op Auschwitz-arts Joseph Mengele en werd hij internationaal wapenhandelaar. Samen met zijn naar Ecuador uitgeweken broer Alfons werd hij adviseur van dictators en hielp hij mee aan de Cocaine Coup van Hugo Banzer in Bolivia (1971).
 455 Vlak voor de arrestatie van Gestapo-chef Klaus Barbie probeerden Wim en zijn broertje Alfons Barbie nog onder te brengen in een haciënda in het binnenland van buurland Ecuador. Barbie achtte te kunnen vertrouwen op zijn vrienden binnen de Boliviaanse geheime dienst. Maar het was te laat. Barbie werd berecht (1983). De gebroeders Sassen werden kort daarna in verband gebracht met internationale wapenhandel en contacten met neofascistische bewegingen. Zij hielden zich vervolgens tot hun dood
 460 koest.

[Ontsnapping SS'er Wim Sassen uit Fort Blauwkapel | Historiek](#)

December 6, 2019 The escape of Kriegsberichter Wim Sassen from Fort Blauwkapel (1945)

465 On June 5, 1945, a month after the liberation, SS journalist and radio propagandist Wim Sassen was arrested by the team of the Domestic Forces and the Allied investigative services in Alkmaar and handed over to the Canadian Field Security (CFS). Five days later he was interrogated for the first time in Fort Blauwkapel near
 470 Utrecht about his propaganda activities for Nazis and his role within the Nazi underground in the Netherlands.
 The interrogation revealed that SS Kriegsberichter (war correspondent) Wim Sassen had offered his services to the North Holland resistance at the end of 1944, after Mad Tuesday. In particular to the group around Fritz Conijn, from the Alkmaar Fighting Team. Fritz himself was no longer there at the time: he had been arrested in the
 475 summer of 1944, during a transaction to ransom the captured illegal alien Henri Scharrer, and executed around Mad Tuesday. Wim Sassen is said to have offered his help in ransoming Fritz Conijn. However, Wim Sassen was too late.

A deal

480 Nevertheless, the partnership between Alkmaar and Wim Sassen continued. A deal was made in exchange for services rendered to the resistance. After the liberation, members of KP Alkmaar would offer him shelter until he could be guided across the border and he could continue his way to Franco's Spain. He was safe for a month until

485 the investigating authorities found his girlfriend Miep van der Voort. During the interrogation she revealed his hiding address. Wim was then arrested. After his arrest, Wim Sassen offered his full cooperation. He helped roll up underground 'werewolf' organizations in the Netherlands and abroad. He knew the network well. Towards the end of the war, Wim Sassen was chief of a werewolf cell that had its base of operations in and around Utrecht. His brother Alfons Sassen had now joined Wim Sanders at the Political Crimes Unit as agent 210. He was also involved in tracking down Nazi leaders and penetrating communist organizations until the end of 1947.

490 The collaboration was so successful that Wim Sassen was given enormous privileges. He was allowed to walk around freely and was even used as an "investigator". He received an allied uniform from the MP.

495 'The Field Security then took over Sassen and stored him in one of its villas on the Maliebaan in Utrecht, where he treated him royally. He even acted as best man at a wedding of one of the FS men, at which Miep van der Voort (Wim Sassen's girlfriend) was also present...'

500 This luxurious position was confirmed by Field Security interpreter Otto Akkermans: 'Wim was also used by the National Security Bureau as an interrogator of German prisoners after the departure of the Canadians (July 1945).'

505 Wim had no trouble betraying his SS comrades. He was used as a cell spy to extract statements. Wim even had an office under the supervision of the BNV. Here he had every opportunity to work on his project: Wim wanted to deploy SS men (Eastern Fronters, hardened anti-communists) in the liberation of the Dutch East Indies. In return for their services they would be rehabilitated.

510 **Escape**

Wim's happiness evaporated when it was discovered by chance that he was busy making a schedule of the daily schedule of various tax procurators who dared to demand death sentences against his idealistic SS colleagues. The purpose of this scheme was to liquidate these tax procurators. He was immediately arrested and put in a cell. So far, Wim's cooperation has mainly been based on the acquisition of personal favors and freedoms at the expense of some old comrades. But now he himself was in danger. Wim took immediate measures. He started preparing for his escape.

515 The following myth is invariably perpetuated about this escape. Namely that Sassen had escaped during a play on Christmas Eve 1945. However, that was not the case. It was a week earlier, on December 15, 1945.

520 That day, three detainees escaped from the "strictly" guarded Fort Blauwkapel. However, the post-war media (1952) reported one escape, namely that of the well-known Kriegsberichter Willem Sassen.

525 Even a documentary by Netwerk (2005) about Willem Sassen retained the myth of the magical escape during a play he performed on Christmas Eve 1945. He would give a special performance of *Cyrano de Bergerac*, preceded by his written one-act play 'The Escape'. Canadian General Charles Foulkes is said to have been in the front row. The general who discussed the conditions for the German surrender in Wageningen on May 1, 1945. His father Jan Sassen, the NSB mayor of Veghel, would have been sitting next to him. According to the media, he would be dressed in a Canadian outfit and said about his thug suit on stage:

530 'I'm going to London, father! The radio is calling me! I can't stay here any longer!'

535 After this, he is said to have left the stage and then squeezed through a prepared barred window while the audience waited patiently for the next scene.

540 This feat must be part of post-war propaganda. Moreover, news of his escape was not published until seven years after the events. Upon verification, it turned out that General Foulkes had already been in Canada for a long time. Father Jan Sassen was detained in camp Vught. Moreover, Wim Sassen did not escape alone. He managed to break out with two other inmates, Jan Lowey Ball and Andor Kaszo. During the war, Ball and Kaszo were part of an escape line that ran via France to Spain and ultimately Portugal. Jan belonged to the network of Henri Scharrer, arrested in August 1944, who tried to ransom Fritz Conijn. Kaszo was a pseudo-illegal who knew Wim Sanders of the Central Intelligence Service in The Hague. Sanders knew all members of the KP Alkmaar as well as the "escaped" prisoners. They were part of the escape line of shot down Allied pilots who were brought to safety via the England route via France, Spain and Portugal. Ball turned out to have performed services for the SD during the war and Kaszo was a swindler. Sanders had let more collaborators go. He was also responsible for the flight of the notorious Jew hunter Andries Riphagen to Spain.

545 The escape was an inside job. Without help from within, the three could never have left the fort. According to some sources they swam across the canals. Remember: there

555 was security, it was winter and their escape took place after a period of frost. Not only ice or icy water would form a barrier, but also the German ammunition stocks dumped in the canals by the Allies.

Later life

560 When he escaped, Wim was again taken in by the network of the Alkmaar KP and De Linie editor Anthony Mertens. De Linie was a Jesuit stronghold that housed mildly convicted Black Fronters (Arnold Meijer) and propaganda collaborators in Amsterdam and Antwerp. Mertens belonged to the category of converted Black Fronters who showed mercy to Catholic SS members and provided them with shelter through the post-war Nazi escape routes (ratlines). In 1947, Sassen managed to divert to Ireland via this network with a KLM aircraft. The following year he sailed to Argentina on a coaster. There Wim 565 Sassen resumed his journalistic career. As Adolf Eichmann's interviewer, he once again became a well-known journalist. After Eichmann's conviction, he ended his journalistic career.

570 Working for international intelligence services, he hunted down Auschwitz doctor Joseph Mengele and became an international arms dealer. Together with his brother Alfons, who had emigrated to Ecuador, he became an advisor to dictators and helped with Hugo Banzer's Cocaine Coup in Bolivia (1971).

575 Just before the arrest of Gestapo chief Klaus Barbie, Wim and his brother Alfons tried to accommodate Barbie in a hacienda in the interior of neighboring Ecuador. Barbie felt he could rely on his friends within the Bolivian secret service. But it was too late. Barbie was put on trial (1983). Shortly afterwards, the Sassen brothers were associated with international arms trafficking and contacts with neo-fascist movements. They then kept quiet until their death.

580 23 October 2023 **The Devil's Confession: The Lost Eichmann Tapes, review: revelations of a Nazi ideologue**

"Had we killed 10.3 million Jews, then I would be satisfied and would say, 'good, we exterminated an enemy'." In *The Devil's Confession: The Lost Eichmann Tapes* (BBC Two), an architect of the Holocaust admits everything. Here is the boastful, unvarnished voice of anti-Semitism, frankly outlining his propulsive role in the 585 murder of millions of Jews.

590 The tapes in question contain many hours of interviews given in 1957 by Adolf Eichmann to Willem Sassen, a Dutch journalist with Nazi leanings. Both were exiles in Buenos Aires. Although transcripts soon emerged, the audio evidence would have been invaluable to the prosecution when, in 1961, Eichmann, denying all charges, was tried in Jerusalem.

The tapes finally came to light when the German government granted access to two Israelis – producer Kobi Sitt and writer-director Yariv Moser. Their documentary was shown in Israel last year. This trimmed two-part version finds itself scheduled at a pivotal moment in Israel's history, deepening the tapes' significance.

595 As is carefully outlined here, they have value in the ongoing fight against Holocaust denial. But at the height of the Cold War they were also geopolitical gelignite for both Israel and West Germany.

600 Blending scholarly heft and thriller-ish pace as it commutes across decades and continents, this is an impeccable production on every level. It reanimates the tapes in dramatised reconstructions of unusual subtlety, intercut with copious footage from the courtroom, while top-drawer historians and the trial's surviving participants helpfully contextualise.

605 It so happens that my great-uncle, Julian Layton, in Vienna to extract Jews from Austria in 1938, had to deal with Eichmann. On the afternoon before Kristallnacht, Eichmann even warned him to avoid the Jewish quarter. In the dock Eichmann pretended to be an obedient nonentity, prompting Hannah Arendt's much-quoted dictum about "the banality of evil". The monster that Julian negotiated with is now revealed. On 67 hours of tape Eichmann rejoices bombastically in his former status as a genocidal big shot. At one point he's heard comparing a fly, which he swats, to a Jew.

610 It's as if a dam has burst. "I didn't care about the Jews I deported to Auschwitz," he blurted. "I didn't even care if they were alive or already dead." Other Nazis in the room, fearful the tapes would reach the wrong hands, couldn't shut him up. "We can't do this," someone mutters as a triumphant Eichmann gaily lets the cat out of the bag.

615 [The Devil's Confession: The Lost Eichmann Tapes, review: revelations of a Nazi ideologue \(msn.com\)](#)

19 October 2023 **Gaza's Eichmanns**

620 The atrocities Hamas inflicted upon Israel on October 7th have no parallel in modern history. Headlines about Jewish children who hid in the attic found to be burned alive, a man forced under gunpoint to ask neighbors to open their safe home to the

terrorists that will kill them, to countless other crimes against humanity of the
 cruelest that can be, perpetrated by Gaza's Hamas terrorists. This is why the growing
 625 calls inside Israel to judge these Hamas terrorists in the same glass box Eichmann
 was judged are all the more understandable. It is no coincidence that Yariv Mozer,
 who produces The Eichmann Tapes documentary, has already started working on a
 documentary telling the stories of the horrors of October 7.
 The similarities between Hamas's willing executioners and Eichmann are not limited to
 the cruelty of their actions; it is also in their banality. Much has been said,
 630 rightfully so, about Gaza's civilians in the past few days. Hearing this, I reflect
 back on all that I had learned about Eichmann's life and his own family. Perhaps more
 terrifying than the acts of villains themselves is their ability to conduct
 themselves in civil society when they are not committing crimes against humanity.
 They have spouses, children, jobs, communities, hobbies, and other aspects of normal
 635 lives that just make you wonder more, how those experiences did not help curb their
 barbarism. Netflix's "Ordinary Men, the Forgotten Holocaust" speaks about the men who
 left normal jobs and families to commit the greatest crime against humanity - the
 Holocaust. The tragedy of villainy is that having a loving family and community does
 not stop villains from committing the greatest atrocities possible.
 640 This must be taken into account when talking about Gaza's civilian population. Of
 course, Israel must abide by international law, by high moral standards, and the
 IDF's ethical code while conducting its operations against Hamas. Yet the many who
 have begun focusing all of their empathy and compassion on the civilians of Gaza as a
 moral umbrella of Gaza's Eichmanns are sinning against history. Simply put, if your
 645 news organization was not dedicating long segments to the innocent civilians of
 Berlin suffering from Allied bombing in 1945, they should not be doing just that from
 the family members of Hamas's terrorists. If you were not dedicating large segments
 to the plight of Osama Bin Laden or Abu Baken El Baghdadi's wives and families, why
 do it now for Hamas's Eichmanns?
 650 Israel has been forced into war. Wars can be ugly and tangled. They have a great deal
 of mistakes that can take place while being carried out. This is why you only go to
 war when it is absolutely necessary. We must also remember the misdirected fury of
 the Iraq and Afghanistan war, which led America to conduct wars that brought too much
 655 suffering to too many innocent lives with no clear benefit or goal. This is not the
 case fighting against Hamas in Gaza. Most of the war criminals massacring Israelis on
 October 7th had never seen an Israeli in their life. They came into Israel and
 carried out the most cruel of attacks and against the most helpless of civilians.
 They made that choice. Thousands of others inside Gaza would have done the same had
 660 they just could. They are the product of an educational system dedicated to raising
 as many suicide killers as possible.
 Israel cannot afford to let this continue because there is no reason this will not
 repeat itself again. The approach of containing Hamas has failed in the most painful
 way possible. The fences, the walls, the wires, the cameras, the tanks have all
 665 failed. Israel cannot afford to live with a pressure cooker filled with wannabe
 Eichmanns so close to its citizens. I am not here to make any recommendations or
 decisions for Israeli security experts, but should those decide that going into Gaza
 is necessary, we must never forget what they are going after—the Eichmanns of our
 generation. They are going after those who burned children and grandmas alive, those
 670 who made sure they documented their crimes against humanity on camera and took pride
 in it, and a society that has been so deeply consumed with hate that they showed no
 revulsion at what was done by their fathers, husbands, and children. That is the
 story.

675 Above all, when speaking to Israelis about their pain, we must understand that to
 them, these Hamas terrorists are second Eichmanns. They left their homes and families
 to go kill the most innocent and vulnerable, whom they had never met, out of pure
 hate and cruelty. No, the number of victims and the magnitude of horror does not come
 close to those killed by Eichmann in the Holocaust, but the cruelty of Hamas surely
 680 does match that of Eichmann and Nazi killers - as does their banality. The desire to
 judge Hamas's killers in Eichmann's glass box is legitimate, carrying the weight of
 children and communities whose lives were cut short by Hamas's senseless cruelty of
 October 7th.

[Gaza's Eichmanns | Elchanan Poupko | The Blogs \(timesofisrael.com\)](https://www.timesofisrael.com/gaza-s-eichmanns/)

685